

ни думи му с участие, готов да го целуна:
— ах още малко братко, да мине този праг!
А Николю вжата гласаа: — Не рикай да заруга,
измокрил се е малко във турската прочута,
ама не ми се кисей, не губиш аз курак,
так жив е Господ наш!...

Тай, господин полковник... а зетъвите води
оля сиске я малко, ах, само те да са!/,
но никой май не скърби и никой не се плаши,
зир знаеш че те козват на плънките росе..
Да литай и за друго, не няма интересно,
понеже в турците е днес всичко умио честно!
Обаче, не тъкати, нали сте Марсов син
а то с ужасен чин!

Когато ви скръзват вятъри си обратно!
Амнистия да има... не знам какви неща.

България продава на своите чедра:
права новоо връща, делата не разглежда,
та никой не губите ни вяра, ни надежда —
от изчук и днеска под наши небосклон
е всеки прав закон.

Николай: Малко си го изпробвал... но е добро. И то е за момента! Следователно с лириката ема добре. Сега да видим с прозата... Вадбаловата "Гиро изгуза да мине на четвърта страница, то е три колони и половина — четта. "Лебедовата проза си го мине като "Илетон" подлистник, а аз аз напиша "Илетон, со утрешнаме и ноща, зиниско-за един колонна и половина. Особито сарканиз на български не се напълнит.

Вадбал: Миниатурни?

Николай: Миниатурите? Оминов ми е осмислил белите на от понеделника да ми даде една за българска морина, да бъде *Синьо* ниво и новия миниатюрист представил една жубави салимични събития — та всичко е за наредил по областта начин а новия брой да бъде в един колонен. Но трябва да ед хота драга оттруднати че на мене от всич доннава. Снония дур не разстои.

Вадбал: Тогав да върнем кодамооси нас Малкомена.

Николай: Като търси всичките си со всичките егли и законни на етаята / А пак кета, паките къде си си оставил! / Вадбал и Червения прихват да се смеят / и отиват също така консулацията е която няма шапката на Николай.

Николай: Ама си как да съм я забравил в нощи... В баранната и механизирани си съм воща със палка. / Вадбал и Червения се смеят и урзват на вратата.

Николай: Факто и да е че си вървя а без палка!

Вадбал: Ама е студено, а и таята рошава глава, не ми естие от вятъра..

Та си свикнал да се вием!

Николай: Яма какво трябва да се съглася с тебе.

Червения: Може ли да си толкова разсеян бр, заплес наден, да си забравил всичките.